

Bűnbánati istentisztelet – 2024. március 26.

Köszöntés: A mi bűnbánati istentiszteletünk megáldása és megszentelése jöjjön a mi Urunktól Istenünktől, Aki a szívek és a vesék vizsgálója, a mi Urunk Jézus Krisztustól, Aki életét adta értünk, és a Szentlélek Úr Istentől, Aki lelkünk Megszentelője. Ámen.

Fennálló ének: 180. dicséret: „A töredelmes szívet,...”

Fő ének: 130. zsoltár: „Tehozzád teljes szívből,...”

Előfohász: „Nem tudjátok, hogy ha valakinek a szolgálatába álltok, akkor engedelmességre kötelezett szolgálai vagytok annak, mégpedig vagy a bűn szolgálai a halálra, vagy az engedelmisség szolgálai az igazságra? De hála az Istennek, hogy ugyan a bűn szolgálai voltatok, de szívetek szerint engedelmeskedtetek annak a tanításnak, amelynek követésére átadattatok! Miután tehát megszabadultatok a bűntől, az igazság szolgálivá lettetek. (Róm 6,16-18)!” Ámen.

Előíma: Urunk, szerető mennyei Édesatyánk, nagy mélységben vagyunk. Megvalljuk Előtted, hogy bedöglöttünk, mint egy vontatásra váró autó és elfogyott az üzemanyagunk. Üres a tankunk. Kérünk, segíts nekünk, mert Te tudod igazán milyen mélyen lecsúszva, szegénységben és nyomorúságban élni. Taníts meg bennünket arra Igéden keresztül, szeretett Megváltónk, hogy sokat vállalunk és keveset bírunk el. Teherhordozásban gyengék vagyunk, képtelenek minden jóra, rászorulunk a Te kegyelmedre. Add, hogy el tudjuk fogadni a segítséget Tőled, meg tudjuk vallani, hogy meg kell állnunk, el kell gondolkodnunk, fel kell lélegeznünk, szét kell néznünk, és vissza kell vennünk a felgyorsult tempóból, mert elveszünk. Lelkünk fut a testünk után és életünk karavánja megállt. Elvesztett büszkeséggel és göggel állunk Előtted, mert megszólalt a mi életünkben is a kakas. Köszönjük, hogy Te ma is rávezetsz arra, hogy senkinek sem kell bizonyítanunk. Könyörgünk, találj ránk, mutass utat a kies földön lelkünknek, hogy hazataláljunk és szeretetedben megmártózzunk. Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Textus: János evangéliuma 18. fejezet 12-27. versei: *„A katonai csapat, az ezredes és a zsidók templomszolgálai ekkor elfogták Jézust, és megkötözték. Először Annáshoz vitték, ez ugyanis apósa volt Kajafásnak, aki főpap volt abban az esztendőben. Kajafás volt az, aki azt tanácsolta a zsidóknak, hogy jobb, ha egy ember hal meg a népért. Simon Péter és egy másik tanítvány követte Jézust. Ez a tanítvány ismerőse volt a főpapnak, és bement Jézussal együtt a főpap palotájába; Péter pedig kívül állt az ajtónál. Kiment tehát a másik tanítvány, a főpap ismerőse, szólt az ajtót őrző lánynak, és bevitte Pétert. Az ajtót őrző*

szolgálólány így szólt Péterhez: Nem ennek az embernek a tanítványai közül való vagy te is? De ő így felelt: Nem vagyok. Ott álltak a szolgák és a templomőrök, akik tüzet raktak, mert hideg volt, és melegedtek. Péter is ott állt köztük, és melegedett. A főpap pedig tanítványai és tanítása felől kérdezte Jézust. Jézus így válaszolt neki: Én nyilvánosan szóltam a világhoz: én mindig a zsinagógában és a templomban tanítottam, ahol a zsidók mind összegyűlnek, titokban nem beszéltem semmit. Miért engem kérdezel? Kérdezd meg azokat, akik hallották, mit beszéltem nekik: íme, ők tudják, mit mondtam. Amikor ezt mondta, az ott álló őrök közül az egyik arcul ütötte Jézust, és így szólt: Így felelsz a főpaphoz? Jézus így válaszolt neki: Ha rosszat mondtam, bizonyítsd be, hogy rossz volt, ha pedig jót mondtam, miért ütsz engem? Annás ezután elküldte őt megkötözve Kajafáshoz, a főpaphoz. Simon Péter pedig ott állt, és melegedett. Ekkor így szóltak hozzá: Nem az ő tanítványai közül való vagy te is? Ő tagadta, és megint csak azt mondta: Nem vagyok. A főpap egyik szolgája, annak a rokona, akinek Péter levágta a fülét, így szólt: Nem láttalak én téged velem együtt a kertben? Péter ismét tagadta, és akkor nyomban megszólalt a kakas."

**Bűnbánatot tartó Keresztyén Gyülekezet,
Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!**

Isten kezdettől fogva azért munkálkodik, hogy az emberrel közösséget alkosson, de az ember folyamatosan távolodik az Úrtól, most azonban az Úr vágya lassan, de biztosan beteljesedik. Engedi, hogy a katonaság és a templomszolgák elfogják és megkötözzék. Elfogták és megkötözték. Így a szeretet a gyűlölet felett, a világosság a sötétség felett, az élet a halál felett kezd kibontakozni. Jézus erejét próbálják gyengíteni, de Ő éppen így győz minden emberi hatalmaskodás felett. Hogy ne tudjon senkinek ártani, pedig éppen így ment meg mindenkit az örök kárhozattól. Mindenkinek átadja magát, megadja magát, bárcsak mi is észrevennénk, hogy a katonaság, a templomszolgák mögött ott áll az Úr, Aki megvalósítja tervét. A megkötözött, a kiadott, az elfogott Krisztus pedig Annás elé kerül, aki Kajafáshoz küldi. Isten becses ajándéka kézről kézre jár, és így a közeli és távoliak is megízlelhetik az Úr csodás dolgait. Kajafás tanácsa pedig a halál. Ő tanácsolja Jézust megölni. Egy ember halála! Ezzel az emberi akarattal összeér az Úr akarata: Ő adja egyszülött Fiát az egész világért, hogy megmentse azt. (ld. Jn 3,16) Az Úr ellensége az embert tanácsolja, és közben nem is tudja,

hogy minden szava megegyezik a szerető mennyei Atya tervével, Aki a világ üdvösségét munkálja. Emberi tudatlanság és Isten bölcsessége. Gonosz emberi szavak és mögöttük Isten szeretetteljes végzése. Kell ennél nagyobb bizonyíték az Úr hűségére? Kell ennél nagyobb válasz, mint az, hogy még az ember gonoszságát is fel tudja használni az Úr céljai elérése és tervei beteljesítésére. Amit Ő megígért, meglesz. Amit Ő megmondott, azt tűzön-vízen át is megcselekszi. Meglett. Épp ezért fontos ma a bűnbánat. Tudatlanságunk, emberi bölcselkedésünk, minden szavunk súllyal bír Isten előtt. Akárhogy is nézzünk, meggondolatlanul, hirtelen haraggal, fájdalommal és mély sebekkel, vagy épp gőggel és fellengzőséggel kimondott szavaink mögött, Isten mindig cselekszik. Az Úrnak terve van velem, veled, sőt még Kajafással is olyan terve volt, hogy üdvösségüket munkálta. Az Úr tanácsa és Kajafás tanácsa megegyezik, csak az indulat, a cél és a szolgálat más. Az egyik valaki ellen irányul, a másik mindenkiért történik. Milyen nagy különbség ez. Jézus ellen vagy épp az emberekért. Az egyik mögött kifejezetten gyűlölet van, a másik mögött gyógyító szeretet. Vigyázzunk hát, mit, hogyan és kinek mondunk. Vigyázzunk hát, mit, hogyan és kinek tanácsolunk. Vigyázzunk, mert minden szónak súlya van. Nehéz szavak, amelyek halált nemzenek vagy épp életet mentenek. Az isteni megbocsátás szava még az emberi tanácsok mögött is meghúzódik. De az első, hiszen így tanultuk, Péter volt az első, ott van tűznél. Mindent a páholyból akar végig nézni, pedig hallotta Jézustól: *„ahová én megyek, oda most nem követhetsz, később azonban utánam jössz (Jn 13,37).”* Péter Páterrá, Jézus Atyjává akar válni. Saját életét kész letenni Jézusért (ld. Jn 13,36-38) Péter tényleg kész a nagy hévségben meghalni Jézusért, de az üdvösségünk nem abban van, hogy én kész vagyok meghalni Jézusért, hanem abban, hogy Ő halt meg értünk. Péter nem fogta fel, hogy nincs erre szükség. Jézus szeretete feltétel nélküli, az én szeretetem csak utána kullog, miután felismertem az első szeretet csodáját, mert az igazán első, az a pogány százados: *„Bizony, ez az ember Isten Fia volt (Mk 15,39)!”*

Milyen jó lenne ebben elsőnek lenni. Igazán, valóban meglátni Jézusban a Megváltót, a Messiást, a Szabadítót, az Atya küldöttjét, Aki azért jön, hogy életünk legyen. Nem kell a nagy hév, a nagy hiú ábránd, hogy majd én megoldom, hogy majd én megmutatom, hogy majd én... Ő van, én nem vagyok. Péter, Aki Páterrát, Atyává akar válni, meg kell, hogy tanulja, hogy le kell szállni a büszkeség lováról, és valóban meglátni: „Nélküle semmit sem cselekedhetünk.” Péter erőszakos, Krisztus alázatos. Péter harcias, Krisztus szelíd. Akkor válik igazán a Bárány szolgájává, amikor megtagadja Őt, Aki sohasem tagadta meg őt. Figyeljük az ördögcsalta szívű Péter a szeretett tanítvány által bejut oda, ahol Jézus van. Jánost, a szeretett tanítványt ismerik, de Pétert nem. Jánosnak vannak ismerősei, barátai és társai, de Péternek nincsenek. Jánosról tudják, hogy Jézus tanítványa, de Péterről nem. Bemehetnek, zöld az út. Megnyílik az ajtó és ott lehetnek, ahol Jézus. Kívül vannak, és Jézus benn. Látják, ahogyan a jó pásztor életét adja a juhokért. Bemenni, bent lenni, ajtók nyílnak meg, bebocsátást nyernek, de ez nem a Pásztor udvara, itt színt kell vallani a Pásztorról, mert ez egy idegen terep. A szeretett tanítvány nem fél, Ő róla mindent tudnak. Ő már megismerte az első szeretetet. De itt van az első, Péter, mi van vele? Már a kapuban jön a nagy kérdés, amikor bebocsátást nyer: Vajon Ő is Jézus tanítványa? Péter jól megfizette a belépőt, hangzik a válasz: Nem vagyok! Első körben a tanítványságáról mond le. Úgy néz ki, mintha hazudna, pedig igazat mond. Ő nem annak a Mesternek és Úrnak a tanítványa, Aki a lábát megmosta. Még nem, hiszen Ő ellenezte, hogy őt megmossa. Nem vagyok! Ezt mondta Keresztelő János is, amikor megkérdezték, Ő-e a Messiás! Nem vagyok! Ő nem volt a világosság, az igazi világosság Őt követte. Nem vagyok! – mondja Péter, és igaza van, mert még szívében és lelkében nem az, nem Jézus tanítványa. Milyen jó lenne, ezt kimondani. Milyen jó lenne, elrebegni: Nem vagyok! A világba kiáltani: Nem vagyok Jézus tanítványa. Nem vagyok!, mert nem tudom és nem akarom elfogadni, hogy mindez Jézus halálával érjen véget. Nem vagyok! – gondold át,

drága testvérem saját hovatarozásodat. Gondolt át, hogy mit jelent számodra Jézus halála, sebeiben gyógyulást látsz, vagy azt, hogy nem kellett ennek így megtörténnie. A következő kérdés Péter felé a tűz mellett, a hidegben hangzik. Péter ott áll, ahol mindenki melegszik. Péter, aki szintén kilépett az éjszakába, mint Júdás, Péter, aki fagyoskodik és melegedik idegen tűznél, és más szeretet, a lobogó tűz égési bensőjét, tenni-akarás miatt van ott, erőt merít az idegen tűzből, de vajon mire futja, amikor megkérdezik, te is az ő tanítványai közül való vagy? Először a kapuőr, most pedig a vele együtt melegedők. Most jut el igazán szájának igazsága a szívéhez: Ő nem Jézus tanítványa. Eddig ugyanis ő a saját Krisztusát követte, de nem Jézust. A Mester az, Akinek Péter látta és elképzelte. Péter igazán most látja, hogy vak és önző. Nem vagyok! Nem Jézus tanítványa. Nem, Ő így nem az. Sőt, még a bizonyítás is igaz: vele volt a kertben, de mégsem volt, mert aludt. Megnehezdedtek a szemei, míg Mestere vérrel verejtékezett. Egy órát sem volt képes virrasztani. Nem vagyok! Ezt kell kimondani, erre a felismerésre kell eljutnia minden embernek, mert ez az igazi bűnvallás. A kakas pedig megszólal! Péter tudja, hogy tagadása mögött igazság van. Soha nem volt Jézus tanítványa. Ő ugyan meghalt volna érte, mert szívének kedves volt, de Mestere, Krisztusa, meghalt érte akkor, amikor Ő bűnben volt. (ld. Róm 5,7) Péter most látja meg azt, ami Jézussal benn történik. Ütik, verik, ütlegelik, érte, bűnéért. Lassan gyógyul, saját messiás-komplexusát rakja le Jézus elé. Látja, hogy Jézus, a végtelen szeretet, szeretetből hal meg, Ő előbb szeretett minket. (Ijn 4,19) Igaza van Pál apostolnak: „Jézus az, aki szeretett engem és önmagát adta értem (Gal 2,20).” Péter itt jön rá igazán, hogy Jézus szeretete meg nem érdemelt hűség. Neki ez nem jár, Ő ezért semmit sem tehet, ezt kapja ingyen kegyelemből. Itt ő nagyon kis hal. Egy a sok közül, az Első az Utolsó előtt. Ez a kegyelem, éppen ezért mondja a nagy találkozáskor: *„Menj el tőlem, mert én bűnös ember vagyok (Lk 5,9)!”* Nem vagyok a te tanítványod, mert bűnös vagyok. De Jézus van, kegyelme mély, irgalma nagy és ezzel közelít minden Péter irányába, aki azt gondolja, hogy

neki van joga, hatalma és ereje. Pétert Jézus szeretete ledöntötte saját trónjáról, Ő nincs, de Jézus által létezik. Jézus által kiválasztott, elhívott szolga és tanítvány. Ámen.

Utóima: „Mondom nektek: ha valaki vallást tesz rólam az emberek előtt, az Emberfia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt. Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom az Isten angyalai előtt. Ha valaki az Emberfia ellen szól valamit, annak megbocsáttatik,... (Lk 12,8-10)“

„Mert úgy van ez, mint amikor egy idegenbe készülõ ember hívatta szolgálait, és rájuk bízta vagyonát. Az egyiknek adott öt talentumot, a másikkal kettõt, a harmadikkal pedig egyet, kinek-kinek képessége szerint, (Mt 25,14-15)...

„Amilyen lelki ajándékot kaptatok, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai (IPt 4,10):...“

„Márpedig a sáfároktól elsõsorban azt követelik, hogy mindegyikük hûségesnek bizonyuljon (IKor 4, 2).“

„Ebben mutatta meg igazságát. A korábban elkövetett bûnõket ugyanis elengedte türelmében, hogy e mostani idõben megmutassa igazságát: mert õ igaz, és igazá teszi azt is, aki Jézusban hisz (Róm 3,25b-26).“

„Ne nekünk, Uram, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsõséget szeretetedért és hûségédért! Miért mondanák a pogányok: Hol van az õ Istenük? A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart (Zsolt 115, 1-3)!“

„Sõt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért. Őérte kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem (Fil 3,8).“

Úri ima

Adakozás: „Aki pedig csak egyetlen pohár friss vizet ad inni egynek e kicsinyek közül, mert az tanítvány: bizony mondom nektek, semmiképpen sem fogja elveszteni jutalmát (Mt 10, 42).“

Áldás: „Ezt mondja az Úr, aki utat készített a tengeren, ösvényt a hatalmas vízen át: én újat cselekszem, most kezd kibontakozni – talán nem tudjátok (Ézs 43,16.19)?“

Záró ének: 467. dicséret: „Mily jó, ha bûntõl már szabad,...“